

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2780/2021
09.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Остоја Воркапић, адвокат из ..., против тужене Фабрике шећера „Црвенка“ а.д. из Црвенке, чији је пуномоћник Божо Марковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2892/20 од 02.02.2021. године, у седници одржаној 09.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против става другог трећег и четвртог изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2892/20 од 02.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 261/2020 (2012) од 08.06.2020. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца, у непресуђеном делу, усваја. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац стекао својство радника на неодређено време код туженог са даном 03.01.2008. године, што је тужена дужна да призна и трпи те да тужиоца распореди у складу са потребом послова код туженог. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име парничних трошкова износ од 517.750,00 динара, са евентуалном законском затезном каматом од извршности одлуке.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 2892/20 од 02.02.2021. године, ставом првим изреке, жалбу тужене делимично усвојио и укинуо пресуду Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 261/2020 од 08.06.2020.године, у делу у ком је утврђено да пресуда замењује уговор о раду и у том делу је тужба тужиоца одбачена. Ставом другим изреке, преначено је решење о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев за накнаду трошкова поступка преко износа од 487.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом трећим изреке,

одлучено је да се у преосталом делу жалба тужене одбија и потврђује пресуда, у преосталом усвајајућем делу. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, побијајући став други, трећи и четврти изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је доставио одговор на ревизију тужене.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије ревидента о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10. Закона парничном поступку, пошто побијаном пресудом није одлучено о захтеву о коме је раније правноснажно пресуђено.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженом закључио 03.01.2008. године, први уговор о обављању привремених и повремених послова, а потом је уследило закључење још 13 таквих уговора, тако што је последњи уговор о привременим и повременим пословима закључен 01.09.2011. године. За све време, тужилац је код тужене обављао исте послове у току кампање прераде шећерне репе која сваке године траје од септембра до децембра месеца, тако и ван кампање, на пословима магацинског радника у магацину шећера, производном погону и складишту, где је обављао послове на одражавању чистоће магацинског простора и круга фабрике, руковања и одржавања опреме и уређаја, доношења репроматеријала (амбалаже), припрему узорака, слање готових производа, те помоћне послове око паковања готових производа, претапања неусловног шећера, послове око утовара и истовара готових производа, одлагања и пресовања отпадног материјала и друге послове, по потреби и по налогу непосредног руководиоца. Природа послова које је тужилац обављао код тужене је таква да траје дуже од 120 радних дана годишње, пошто потреба за пословима магацинског радника постоји константно током календарске године, како у току кампање шећерне репе, тако и ван ње. У календарској 2008. години тужилац је код тужене остварио 179 радних дана, у 2009. години 218 радних дана, у 2010. години 201 радни дан и у 2011. години 231 радни дан, радећи послове за којима постоји потреба током целе године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови тужбени захтев тужиоца усвојили и утврдили да је он засновао радни однос на неодређено време код тужене са даном 03.01.2008. године (ступањем на рад), пошто је природа посла коју је он, код тужене, обављао, таква да траје дуже од 120 радних дана годишње, а тужилац је, код тужене обављао послове за које, код тужене, постоји константна потреба током целе године због чињенице да је тужена, својим општим актом, систематизовала радно место „магацински радник“ и за исто је извршила процену ризика.

Одредбом члана 197. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05...61/05), прописано је да послодавац може са незапосленим лицем да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова, за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години. На основу одредбе члана 32. став 1. истог Закона, уговор о раду закључује се пре ступања запосленог на рад, у писаном облику. Ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана Закона, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад (став 2.).

У конкретном случају, између парничних странака је закључено 14 уговора о обављању привремених и повремених послова, супротно одредби члана 197. став 1. тачка 1. Закона о раду, имајући у виду да је радно ангажовање тужиоца, код тужене, у свакој години, било преко 120 радних дана, што значи да се не ради о пословима који имају карактер привремених и повремених, већ се ради о пословима за чије обављање постоји константна потреба и који су, по својој природи, послови из делатности тужене. Стога су нижестепени судови правилно закључили да је тужена била дужна да са тужиоцем закључи уговор о раду, у законом прописаном облику, а пошто то није учинила, сматра се да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код тужене, даном ступања на рад, 03.01.2008. године.

Неосновани су наводи ревизије тужене да је о датуму заснивања радног односа тужиоца код тужене одлучено правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 64/20 од 15.06.2020. године и да је, с тим у вези, учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10. Закона парничном поступку. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 64/20 од 15.06.2020. године преиначена је пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 288/18 од 19.09.2018. године, у делу којим је утврђено да је ништава одредба тачке 2. уговора о раду од 27.03.2018. године, у делу који се односи на датум почетка радног односа на неодређено време и да се обавезе тужена да изврши исправку уговора о раду од 27.03.2018. године у тачки 2. тако да гласи: „запослени заснива радни однос на неодрђено време почев од 05.12.2011. године, односно да закључи анекс уговора о раду са тужиоцем којим се регулише почетак радног односа на неодређено време почев од 05.12.2011. године, што ће у противном заменити ова пресуда, у року од 8 дана“ тако што је тај део тужбеног захтева одбијен, са образложењем да је тужени поступио у складу са правноснажном пресудом којом му је наложено да са тужиоцем закључи уговор о раду, па је другостепени суд нашао да је тужбени захтев тужиоца, у том делу неоснован. Дакле, супротно наводима ревизије туженог, не постоје два различита датума заснивања радног односа тужиоца код тужене пошто је тужени, поступајући по правноснажној одлуци суда, са тужиоцем закључио уговор о раду од 27.03.2018. године на основу ког је тужилац радни однос засновао почев од 27.03.2018. године са пуним радним временом, док је побијаном пресудом утврђено да је тужилац стекао својство радника на неодређено време код туженог са 03.01.2008. године, па се не ради о истим чињеницама. Такође нема ни идентитета предмета спора у овој и у парници која је правноснажно окончана пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 64/20 од 15.06.2020.године.

Одлука о трошковима парничног поступка је правилна, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**